

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: Š.N., zastoupeného Mgr. Martinem Jančou, advokátem se sídlem Mikulášské nám. 11, Plzeň, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, se sídlem Škroupova 18, Plzeň,** v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne **7.11.2012, čj. DSH/12611/12**

t a k t o:

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Klatovy, odboru dopravy – dopravního úřadu č.j. OD/8369/12/Ka ze dne 21.8.2012, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125 c odst. 1 písm. f) bodu druhého zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, za což mu byla uložena pokuta 6.000,-Kč, zákaz řízení všech motorových vozidel na 6 měsíců a náhrada nákladů přestupkového řízení 1.000,-Kč.

Žalobce v žalobě tvrdil, že výpovědi zasahujících policistů o absenci jakýchkoli vozidel v měřeném úseku, o vzdálenostech a o rychlostech jízdy služebního vozu a měřeného motocyklu, a o neustálé kontrole nad měřeným motocyklem jsou zjevně nepravdivé a účelové. Podle žalobce nebylo ve správním řízení prokázáno nadevší pochybnost, že by byl osobou, která předmětný přestupek spáchala. Podle žalobce není možné, aby v reakční době

cca 7 vteřin se policisté se svým zaparkovaným služebním vozem zařadili těsně za měřený motocykl a ve vzdálenosti cca 50 metrů jej sledovali, když dle výpovědi policistů motocykl nijak výrazně rychle nestíhali a jeli rychlostí do 90 km/h. Pokud totiž měřený motocykl dosahoval rychlosti 94 km/h, pak se podle žalobce vzdaloval z nulové rychlosti se rozjíždějícímu vozu policistů o cca 30 metrů za vteřinu. Je tedy podle žalobce irelevantní, zda podle odůvodnění rozhodnutí správních orgánů nemají policisté důvod ke zkreslování údajů, když tyto údaje, jak sám správní orgán připouští, mohou být nesprávné a nepravdivé např. ve vztahu k viditelnosti měřeného motocyklu v ostré zatáčce pod viaduktem. Žalovaný se podle žalobce v odůvodnění svého rozhodnutí snaží nalézt byt' jen teoretické možnosti, za kterých by mohly být výpovědi zasahujících policistů alespoň zčásti pravdivé, aby dále mohl konstatovat, že i přes svoji rozpornost jsou výpovědi policistů věrohodné. Žalovaný se podle žalobce pokouší konstruovat nepodloženou teorii o nelogičnosti jinak bezrozporných výpovědí ostatních svědků. Podle názoru žalobce tak nedošlo k jednoznačnému prokázání pravdivosti tvrzení policistů, ani k jednoznačnému popisu situace, za níž mělo dojít ke spáchání přestupku, ani k identifikaci osoby, jež měla přestupek spáchat.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby s tím, že co do hodnocení vzdáleností a rychlostí se jednalo o odhad svědků. Pokud tedy tento odhad neodpovídá zcela přesně realitě, nelze v tom podle žalovaného shledat důvody pro závěr, že výpovědi policistů jsou nevěrohodné. Ohledně věrohodnosti dalších svědků žalovaný připomněl, že jsou kamarády žalobce, přičemž jejich výpovědi skutečně byly shodné, avšak nelogické. Žalovaný připomněl, že podle těchto výpovědí měl žalobce jet se svědky v koloně téměř celou cestu, avšak (jako náhodou) těsně před zastavením hlídkou Policie ČR, se dva ze čtyř svědků od skupiny oddělili. Podle žalovaného toto nebyl jediný důvod, pro který žalovaný odmítl jejich výpovědi jako nevěrohodné. Nejdůležitějším důvodem byl rozpor svědeckých výpovědí ostatních svědků s výpověďmi policistů, kteří vystupovali jako svědkové nezávislí a neměli zájem na výsledku řízení, tedy neměli ani žádný důvod vypovídat nepravdivě. Rozpory ve výpovědích policistů hodnotil žalovaný jako zanedbatelné. Podle žalovaného byly důkazy hodnoceny v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů, závěry mají oporu ve spisovém materiálu a byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

V replice ze dne 20.3.2013 žalobce tvrdil, že ve správním řízení bylo jednoznačně prokázáno zkreslování skutečností zasahujícími policisty. Žalobce se ohrazoval proti přehnaně formalistickému pojetí řízení žalovaným ve vztahu k účasti policistů, neboť považovat za policisty za nezávislé svědky, když jejich pilotní úlohou a zájmem bylo vyhledávání co možná nejvíce důkazů směřujících v neprospěch žalobce, je podle žalobce přinejmenším nelogické. V doplnění žaloby ze dne 21.7.2013 žalobce uvedl, že policisty použitým rychloměrem lze provádět měření v rozsahu vzdálenosti od 50 do 170 metrů, a pokud policisté uváděli, že rychlost měřili ve vzdálenosti více než 200 metrů, lze mít důvodné pochybnosti o naměřené hodnotě. K tomu žalobce přiložil kopii certifikátu o schválení typu měřidla typu TCM 162/04-4104. Při jednání před soudem dne 24.2.2014 žalobce uváděl, že tvrzení obou policistů nemůže obstát při matematickém výpočtu rychlosti motocyklu a vozidla policistů, kteří zcela evidentně nemohli mít po celou dobu údajně změřený motocykl pod kontrolou. Dále žalobce poukázal na to, že správní orgán I. stupně považoval výpovědi ostatních svědků za rozporné, kdežto žalovaný za bezrozporné, ale bez zásadního odkazu nevěrohodné. Dále žalobce poukázal na judikát Nejvyššího soudu, podle něhož v trestním

řízení je svědectví policistů zasahujících na místě důkazem nepřipustným. Žalobce měl za to, že k certifikátu, který předložil v doplnění žaloby, měl soud přihlídnout ex offio. Dále žalobce namítal, že nebyl motocyklistou vyfotografován na snímku, který je součástí správního spisu.

V duplice ze dne 13.8.2013 žalovaný poukázal na ustanovení § 72 s.ř.s. s tím, že doplnění žaloby považuje žalovaný za opožděné. I v případě přípustnosti této námítky podle žalovaného je nutné považovat námítky obsažené v doplnění žaloby za nedůvodné s tím, že není zřejmé, z jakého zdroje čerpal žalobce technickou specifikaci rychloměru. Žalovanému je podle jeho tvrzení z úřední činnosti známo, že silniční rychloměr MicroDigiCam je schopen měřit rychlost na vzdálenost od 25 do 400 metrů. To podle žalovaného dokládá i certifikát na internetových stránkách výrobce ATS-TELCOM Praha a.s. Dále žalovaný poukázal na to, že vzdálenost, na kterou byla změřena rychlost žalobce, je jednoznačně patrná ze záznamu o přestupku („fotografie z radaru“), kde je uvedena vzdálenost 205,6 metrů, tedy v rozsahu silničního rychloměru. Z toho je podle žalovaného rovněž zřejmé, že ani výpověď policistů v tomto údaji nebyla účelová. Žalovaný přiložil certifikát o schválení typu měřidla typu MicroDigiCam ze dne 24.3.2010 a k tomu protokol o technické zkoušce. Při jednání před soudem žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně plně dostal ustanovení § 3 i § 52 správního řádu a zjistil skutkový stav tak, že o něm není důvodných pochybností. Žalovaný poukázal dále na to, že stěžejní bylo svědectví policisty pprap. Č., který měření prováděl, a tedy nejde o rozpory takového charakteru (ohledně směrů, ve kterých probíhalo měření), který by mohl zpochybnit výpovědi policistů. Žalovaný se ztotožnil se správním orgánem I. stupně, že vzdálenost 205,6 metrů jednoznačně postačuje pro přípravu vozidla policistů k odjezdu z místa měření a že ostatní vozidla zachycená na fotografii byla v takové vzdálenosti, že nemohla vjetí policistů za motocyklem žalobce zmařit. Žalovaný dále poukázal na to, že úsek ve směru od Švihova k obci Kokšín je z větší části přehledný, vyjma ostré levotočivé zatáčky, která však musela vozidlo žalobce zpomalit, a s ohledem na výpovědi policistů, podle nichž se vozidlo žalobce pohybovalo rychlostí zhruba 90km/h, ani oni tuto rychlost nemuseli porušovat a mohli vozidlo sledovat, což muselo způsobit přiblížení zatáčejícího motocyklu k hlídce policie, čímž bylo usnadněno další pozorování motocyklu policisty. Dále podle žalovaného s ohledem na úsek, kde v oblasti zatáčky nelze ani ze silnice reálně sjet, je vyloučeno, že by mohlo dojít k záměně motocyklu. Žalobcem zmíněný rozsudek Nejvyššího soudu podle žalovaného na řízení o přestupku nedopadá a z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že svědecká výpověď policistů jako důkaz není nepřipustná. Podle žalovaného totožnost změřeného motocyklu a řidiče tohoto motocyklu následně zastaveného byla spolehlivě prokázána.

Součástí správního spisu je oznámení přestupku sepsané na místě kontroly dne 8.5.2012, podle něhož řídil žalobce 8.5.2012 v 16:58 hod. motorové vozidlo RZ... v obci Švihov na silnici I/27 ve směru jízdy na Klatovy v úseku s nejvyšší dovolenou rychlostí 50 km/hod. a bylo mu naměřeno 94 km/hod., po toleranci radarové odchylky 91 km/hod. Žalobce do oznámení uvedl, že si vůbec neuvědomil rychlost, kterou jel, a že se navíc na fotografii nepoznává. Podle úředního záznamu ze dne 8.5.2012 prováděla hlídka měření v obci Švihov přístrojem MicroDigiCam, který obsluhoval pprap. Č., měření prováděli ze služebního vozidla, které bylo zaparkováno před domem čp. 354. Motocykl žalobce byl barvy šedé metal a záznam jeho rychlosti je na čl. 1 přiloženého snímku. Za vozidlem se rozjeli a

předepsaným způsobem jej zastavili v obci Kokšín. Řidiči bylo sděleno, že tento přestupek nelze řešit v blokovém řízení z důvodu překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o 40 km/hod. a více. Další dokument je záznam o přestupku spolu s fotografií z radaru, na které je vidět jeden motocykl a asi 3 osobní vozidla a je zde uvedena RZ a vzdálenost měření 205,6 m. K tomu je přiložen ověřovací list č. 8012-OL-70247-11 z 18.10.2011 s platností do 17.10.2012.

Při jednání dne 18.7.2012 zástupce žalobce nezpochybnil, že ten den na uvedené adrese jel a že byl stavěn v obci Kokšín policejní hlídkou, nicméně byl přesvědčen, že v obci Švihov nejel tak vysokou rychlostí, která je uvedena v policejním protokolu. Na pořízené fotodokumentaci nepoznával ani motocykl, ani osobu, která na něm sedí. Podle žalobce přibližně ve stejném časovém období projížděli min. 3 jeho známí motocyklisté, s nimiž se domluvil, že se sejdou v Klatovech. Na dlouhé rovince před obcí Švihov ho předjeli dva z těchto čtyř účastníků skupiny. Poslední v pořadí jel muž zvaný „P...“, který následně zaznamenal hlídku v Kokšíně lustrující žalobce. S ohledem na to se žalobce domníval, že došlo ze strany policie k omylu, když motocykl na fotografii neztotožňuje žalobce.

Svědék V.B. vypověděl, že jely na Klatovy čtyři motorky. Do Švihova vjížděl s kolegou a žalobce jel v blízkosti za nimi. Byly mezi nimi tři až čtyři metry. Podle svědka jezdí takto spolu asi už 15 let.

Svědék pprap. P.Č. uváděl, že byl velitelem hlídky a seděl na místě spolujezdce. V obci Švihov prováděli měření rychlosti přístrojem MicroDigiCam, který tento svědek obsluhoval. S přístrojem seděl uvnitř vozidla a od Plzně přijížděl motocykl, kterému naměřil 94 km/hod. Když je motocykl míjel, zařadili se za něj a zastavili ho v další obci Kokšín. Podle tvrzení tohoto svědka, měřená motorka jela osamocene a v blízkosti nebyl žádný motocykl, ani automobil. Policisté se zařadili přímo za motocykl a jeli přímo za ním a mezi nimi nebyl nikdo jiný. Měli motocykl neustále v dohledu. Svědek dále uvedl, že na fotografii není sice žalobce možné poznat, ale při jednání uvedl, že žalobce poznává. Vozidlo znázorněné na fotografii a jedoucí za motocyklem jelo podle svědka pomaleji, zřejmě dle předpisů, a tak vznikla větší mezera, do které se zařadili. Podle svědka byl motocykl neustále vidět i v úseku za viaduktem u Kokšína a žádný jiný motocykl na žádnou stranu na této silnici v dohledu nebyl. Mezi Švihovem a Kokšínem jeli rychlostí do 90 km/hod. stejně jako motocykl.

Podle výpovědi pprap. M.R. měřili vozidla přijíždějící od Plzně ve vzdálenosti asi 200 m. Změřili motocykl přijíždějící od Plzně přístrojem, který obsluhoval jeho kolega. Když je motocykl míjel, zařadili se za něj a pokračovali k obci Kokšín, kde motocykl zastavili. Oznámení si podle nich řidič přečetl, podepsal je a vyjádřil se v něm. Podle tohoto svědka motocykl ani jiné vozidlo nejelo, protože se zařadili hned za změřený motocykl. Mezi obcemi Švihov a Kokšín se pohybovali ve vzdálenosti asi 50 m za motocyklem a mezi těmito obcemi jeli rychlostí 90 km/hod. stejně jako motocykl. Nemuseli jej tedy výrazně rychle stíhat. Zapnuli signalizaci až před obcí Kokšín, protože tam bylo místo vhodné k zastavení. Celou dobu byl podle tohoto svědka motocykl v jejich zorném poli i v místě levotočivé zatáčky pod viaduktem před Kokšínem. Vozidlo na fotografii bylo podle svědka ve větší vzdálenosti za motocyklem. Žádný jiný motocykl v dohledu nebyl, motocykl jel sám. Rovněž tento svědek popřel možnost výměny řidiče a uvedl, že poznává žalobce.

Svědék P.P. uvedl, že uvedený den byli na vyjíždě na motorkách, v Kokšíně je předjelo policejní auto a ukázalo na žalobce, aby zastavil. Svědek pokračoval dále na Klatovy. Poprvé si všiml policejní hlídky v Kokšíně. Podle tohoto svědka ho vozidlo Policie ČR předjelo a na úrovni žalobce ukázalo, aby zastavil. Tento svědek jel podle svého tvrzení poslední, před ním jel žalobce a před ním další dvě motorky. V obci Švihov podle svědka jeli rychlostí do 50 km/hod a byli od sebe vzdáleni do 5 m. Podle tohoto svědka již spolu na podobných vyjížděkách byli.

Svědék M.T. vypověděl, že jely čtyři motorky na vyjížděku z Plzně na Šumavu a on jel první. Za obcí Dehtín si všiml, že jedou pouze dva. Byli domluveni, že se sejdou na benzíně v Klatovech a asi za 15 min tam přijel žalobce. Pan P. jel podle tohoto svědka spolu s ostatními. Jezdí na vyjížděky vždy, když mají čas, a během sezóny několikrát měsíčně. Rozestupy mezi nimi byly na vzdálenost dvou motorek asi 5 m.

Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně cituji správní orgán I. stupně uvedl k osobám policistů a tím i k věrohodnosti jejich výpovědi, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jejich tvrzení, neboť tito neměli na věci a na jejím výsledku jakýkoliv zájem, vykonávali jen svoji služební povinnost, při níž jsou vázáni závazkem, aby případný zásah do práv a svobod nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu. Podle správního orgánu I. stupně nebyl zjištěn důvod, pro který by policisté tyto zásady překročili. Při popisu spáchání přestupku neshledal správní orgán I. stupně ve výpovědích svědků policistů žádné rozpory a skutečnosti jimi uváděné korespondovaly. Jejich výpovědi odpovídaly i skutečností uváděným v úředním záznamu, který policisté zpracovali ihned po zjištění přestupku. Oba policisté podle správního orgánu prvního stupně uvedli, že prováděli v uvedený den hlídkovou činnost a za motocyklem ihned vyjeli a v obci Kokšín vyzvali k zastavení. Jednoznačně oba vyloučili možnost záměny řidiče, když měli motocykl neustále na dohled, i ve chvíli projíždění pod viaduktem. Podle správního orgánu I. stupně je možné, že motocykl po vjetí do zatáčky pod viadukt mohl na krátký okamžik zmizet policistům ze zřetele, není však možné, aby došlo k záměně motocyklu a policisté tak omylem zastavili jiný motocykl. Správní orgán uvedl, že podle svých zkušeností ví, že od místa, kde měli policisté stanoviště, tedy u nádraží v obci Švihov, do prostoru před viaduktem je asi 700 m. Proto je technicky možné, že policisté viděli motocykl po celou dobu až do chvíle, kdy jej zastavili, krom krátkého okamžiku při zatačení pod viadukt. Jelikož oba policisté uvedli, že žádné jiné motocykly nejely, a v tomto se opět shodovali a prokazovala to i fotografie z měřicího zařízení, kde je vidět pouze změřený motocykl, a vzhledem k dopravně technickému profilu komunikace v daném místě je podle správního orgánu I. stupně výpověď policistů relevantní. Je podle správního orgánu I. stupně logické a technicky přijatelné, že hlídka zastavila vozidlo až v obci Kokšín, kde je stání vozidel možné. Výpovědi obou svědků policistů korespondují podle správního orgánu I. stupně s výpovědí žalobce ohledně sledu událostí po průjezdu kolem kontrolního stanoviště a ohledně zastavení motocyklu. Oba policisté shodně zdůvodnili, proč se zařadili za motocykl a neohrozili vozidlo, viditelné na fotografii. Vozidlo dle výpovědi jelo rychlostí předpisovou do 50 km/hod, proto došlo k vytvoření většího rozestupu. Tento popis je dle správního orgánu I. stupně technicky přijatelný. Podle správního orgánu I. stupně motocykl byl měřen ve vzdálenosti 205,6 m od kontrolního stanoviště a při rychlosti min. 91 km/hod. motocykl míjel stanoviště policistů za cca 8 sekund od měření.

Tuto dobu měli policisté na přípravu vozidla, nastartování, rozjetí. To je podle správního orgánu I. stupně doba dostatečná. Správní orgán I. stupně poukázal na to, že měření rychlosti prováděl svědek Č. a řidič R. tak nemusel sledovat měření. Proto mohlo vozidlo vyjet za motocyklem v podstatě ihned po změření. Správní orgán I. stupně poukázal na fotografii, na níž je vidět samostatně jedoucí motocykl a na to, že tuto skutečnost potvrdili i policisté. Podle správního orgánu I. stupně svědci navržený žalobcem uváděli, že jeli ve skupině, přičemž vzdálenosti jejich motocyklů byly 3 – 5 metrů. Jelikož podle správního orgánu I. stupně fotografie byla pořízena ze vzdálenosti 205,6 metrů, pak by zde musely být motocykly zachyceny. Právě proto lze mít podle správního orgánu I. stupně za jisté, že výpovědi policistů nejsou zkresleny a nejsou účelové, naopak výpovědi svědků B., T. a P. označil správní orgán I. stupně z tohoto důvodu za účelové. Správní orgán I. stupně poukázal i na to, že policisté vyloučili možnost záměny motocyklu a uvedli, že na motocyklu jel řidič sám. Nebyla tak možná ani výměna řidiče. Správní orgán I. stupně uvedl, že všechny výpovědi posuzoval se stejnou vahou a výpovědi svědků navržených žalobcem hodnotil jako účelové, ve snaze vyvinut svého kamaráda, s nímž se znají dlouhá léta a podnikají společně vyjížďky pravidelně na motocyklech. Zejména na základě jejich výpovědí, že jeli ve skupině motocyklů, která na fotografii není vidět.

V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí se žalovaný ztotožnil se správním orgánem I. stupně co do hodnocení věrohodnosti výpovědí policistů. Co se týče tvrzení, že v měřeném úseku nebyla další vozidla, poukázal na přesné výpovědi policistů. Pprap. Č. uvedl, že v blízkosti nebyl žádný motocykl ani automobil a vozidlo jedoucí za motocyklem jelo pomaleji, čímž vznikla mezera, do které se bezpečně zařadili. Podle pprap. R. sice motocykl ani jiné vozidlo nejelo, protože se zařadili hned za změřený motocykl, avšak následně tento svědek dodal, že vozidlo bylo ve větší vzdálenosti za motocyklem. Je podle žalovaného zřejmé, že oba policisté si byli vědomi i jiných vozidel, avšak vypovídali vzhledem k měřenému motocyklu. V blízkosti motocyklu nebylo jiné vozidlo ani motocykl, které by mohly znemožnit vyjetí hlídky policie přímo za změřeným motocyklem anebo by umožnily záměnu motocyklů. Ohledně vzdáleností a rychlostí vozidla policistů a měřeného motocyklu se podle žalovaného jednalo vždy o odhad s výjimkou rychlosti motocyklu v době měření. Uváděné údaje tak podle žalovaného nemusí být přesné. Podle žalovaného ani změřený motocykl nemusel jet neustále rychlostí 90 km/hod, tím spíše poté, co řidič motocyklu zahlédl v obci Švihov vozidlo Policie ČR, a také v místě viaduktu, tedy poměrně ostré levotočivé zatáčky. V obou případech mohl řidič motocyklu zpomalit, a tak tvrzení policistů, že jeli v blízké vzdálenosti za motocyklem, se nejvíce podle žalovaného nevěrohodným. Při zpomalování pod viadukt se mohl rozestup obou vozidel snížit, tedy i možnost policistů vidět motocykl se zvýšila. Žalovaný připomněl, že policisté pronásledovali osamocený motocykl, tedy i pokud by při jízdě viaduktem ztratili na krátkou chvíli, řádově na sekundy, motocykl z dohledu, byla by možnost záměny vyloučena. K tomu by mohlo dojít pouze v případě, že by žalobce stál za viaduktem a rozjížděl se a řidič měřeného motocyklu by musel zcela zmizet z pozemní komunikace. Jinak by policisté viděli dva motocykly. Podle žalovaného výpovědi policistů nelze považovat za nevěrohodné, či účelové, a poukázal stejně jako správní orgán I. stupně na to, že policisté jsou nezávislými svědky, kteří nemají vztah k odvolateli ani k věci, alespoň tato skutečnost ze spisu nevyplývá. Nejvíce se podle žalovaného technicky nepřijatelným, že by se policisté po přibližně 7 vteřinách mohli zařadit za změřený motocykl. Odhad vzdálenosti motocyklu i jejich rychlost jízdy byla podle žalovaného pouze

odhadem, je tedy možné, že zpočátku byla rychlost mírně vyšší a následně se ustálila na přibližně 50 metrech. Ohledně rozporu ve výpovědích, zda policisté měřili v jednom či obou směrech, to byl podle žalovaného policista Č., který prováděl měření, nikoliv policista R., který tedy nemusel vědět, zda druhý policista měří vozidla v jednom či v obou směrech. Ohledně svědeckých výpovědí V.B., P.P. a M.T. žalovaný uvedl, že jsou bezrozporné. Přesto v nich shledal zásadní nelogičnost, kdy svědci shodně popsali, že byli domluveni sejít se v Klatovech, avšak jeli spolu z Plzně do Švihova, tedy ujeli v koloně 34 km. Poté se natolik rozdělili, že V.B. a M.T. ani neviděli žalobce a jeho zastavení hlídkou policie. Toto se tak mělo stát přibližně 10 km před cílem v obci Klatovy, tedy mělo dojít podle výpovědí z důvodu rozdílné konstrukce motocyklů k ujetí prvních dvou motocyklů až v poslední čtvrtině smluvené cesty. Pro rozpor výpovědí svědků navržených žalobcem s výpověďmi policistů je podle žalovaného třeba odmítnout výpovědi navržených svědků jako nevěrohodné. Žalovaný poukázal na to, že tito svědci jsou známými žalobce a často spolu vyjíždějí na vyjížděky, je podle žalovaného zřejmý jejich úmysl žalobci svojí výpovědí pomoci. Proto je žalovaný hodnotil jako účelové s cílem zprostit žalobce odpovědnosti. Žalobce byl podle žalovaného změřen přibližně na vzdálenost 200 metrů a za tu dobu mohla hlídka policie nastartovat a připravit se k jízdě a po projetí změřeného motocyklu se za ním mohla rozjet a pronásledovat ho. Po celou dobu pronásledování neztratila motocykl z dohledu, a pokud se tak stalo, pouze na několik vteřin. Za tu dobu nemohlo dojít podle žalovaného k záměně motocyklu, a změřený motocykl byl následně zastaven k silniční kontrole a v řidiči byl ztotožněn žalobce.

Žaloba není důvodná.

Pokud jde o námitku zpochybňující přístroj na měření rychlosti, je to námitka skutková, k níž není povinen soud přihlížet ex offo, která byla uplatněna poprvé v doplnění žaloby ze dne 21.7.2013, tj. po uplynutí lhůty stanovené v § 72 odst. 1 soudního řádu správního pro podání žaloby a pro uplatnění žalobních bodů. Proto se soud uvedenou námitkou nezabýval, ani k této otázce neprováděl důkazy oběma stranami předloženými listinami - certifikáty měřících zařízení a protokolem o zkoušce měřícího zařízení. Za pozdě uplatněný žalobní bod je nutno považovat i tvrzení o nepoužitelnosti důkazu svědeckými výpověďmi zasahujícími policistů, neboť tato námitka byla vznesena teprve při jednání v závěrečném návrhu.

Námitka nevěrohodnosti svědeckých výpovědí policistů směřuje podle svého obsahu do ust. § 50 odst. 4 správního řádu, podle něhož hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy, přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co všechno v řízení vyšlo najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. Soud má za to, že cit. ustanovení nebylo v dané věci porušeno a že správní orgán postupoval v souladu s tímto ust. v mezích správního uvážení, které je soud oprávněn přezkoumávat. Zejména pokud jde o hodnocení jednotlivých důkazů, odůvodnění správních orgánů obou stupňů (které je třeba posuzovat jako celek), je podle názoru soudu přezkoumatelné, dostatečně podrobné a srozumitelné. Zhodnocení svědeckých výpovědí policistů se jeví soudu v souladu se zásadami logiky a nebylo shledáno jakékoli pochybení. Z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů nevyplývá, že by žalovaný posuzoval věrohodnost policistů pouze formalisticky, tj. pouze v souvislosti s výkonem jejich služební povinnosti, jak tvrdí žalobce v replice. Ze správních rozhodnutí zřejmé, že oba správní orgány

se opíraly o skutečnosti uváděné policisty a porovnávaly je navzájem, dále s obsahem úředního záznamu i oznámení o přestupku a s radarovým záznamem. Se závěrem správních orgánů, že všechny tyto podklady se shodují, se soud plně ztotožňuje, stejně jako se závěrem, že kromě shody výpovědí s ostatními podklady zvyšuje věrohodnost policistů i jejich postavení nezávislých svědků, u kterých nebyl zjištěn vztah k žalobci ani k projednávané věci, vypovídajících nadto o skutečnostech souvisejících s plněním jejich služebních povinností.

Podle žalobce rozpory ve výpovědích policistů se týkaly tvrzení, zda jela nějaká další vozidla, dále vzdálenosti a rychlosti motocyklu a policejního vozidla a hlavně otázky, zda vůbec je možné, aby se policisté po změření za cca 7 vteřin zařadili za měřený motocykl a mohli jej ve vzdálenosti 50 metrů sledovat. Soud tato žalobní tvrzení neuznal důvodnými. Z výše popsaných svědeckých výpovědí je totiž zřejmé, že oba policisté vypovídali o události podrobně, dosti přesně a obdobně. Drobnými odchylkami v jejich výpovědích se podrobně zabývaly ve svých rozhodnutích oba správní orgány způsobem rovněž výše shrnutým. Soud se shoduje se správními orgány v tom, že si policisté neodporovali v tvrzení o neexistenci dalších vozidel, když oba shodně popsali, že žádné vozidlo se nenacházelo mezi policejním vozidlem a sledovaným motocyklem. Rovněž vzdálenosti uváděné policisty jsou reálné - tvrzení o měření ve vzdálenosti cca 200m odpovídá záznamu z radaru (205,6m). Reálnou možnost policistů zařadit se po změření vozidla ihned za žalobce zdůvodnily správní orgány obou stupňů rovněž v souladu se zásadami logiky. I soud má za to, že nastartování vozidla a jeho zařazení za motocykl přibližující se ze vzdálenosti přes 200m rychlostí okolo 90 km/h je technicky přijatelné. Na podkladě tohoto závěru jsou pak reálná i ostatní, žalobcem zpochybňovaná tvrzení policistů, např. že motocykl policisté sledovali ze vzdálenosti cca 50m při dodržování povolené rychlosti 90km/h mezi obcemi oběma vozidly, a že měli policisté motocykl trvale v dohledu, od změření po zastavení, čímž byla vyloučena záměna motocyklu i řidiče.

Soud neshledal pochybení ani při posuzování výpovědí svědků navržených žalobcem správními orgány. Tyto výpovědi byly správně zhodnoceny jako nevěrohodné. Správní orgány jednak správně poukázaly na kamarádský vztah svědků k žalobci, a tudíž na motivaci svědků pomoci žalobci. Především však jejich výpovědi (byť navzájem shodné) odporovaly jak výpovědím policistů, tak zejména snímku pořízenému radarovým zařízením. Ten zachycuje pouze osamělý motocykl a v jisté vzdálenosti za ním automobil. Fotografií zdokumentovaná situace vyvrací tvrzení žalobce a jím navržených svědků, že jelo více motocyklů několik metrů za sebou, a naopak podporuje výpovědi zasahujících policistů.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 24. února 2014

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková